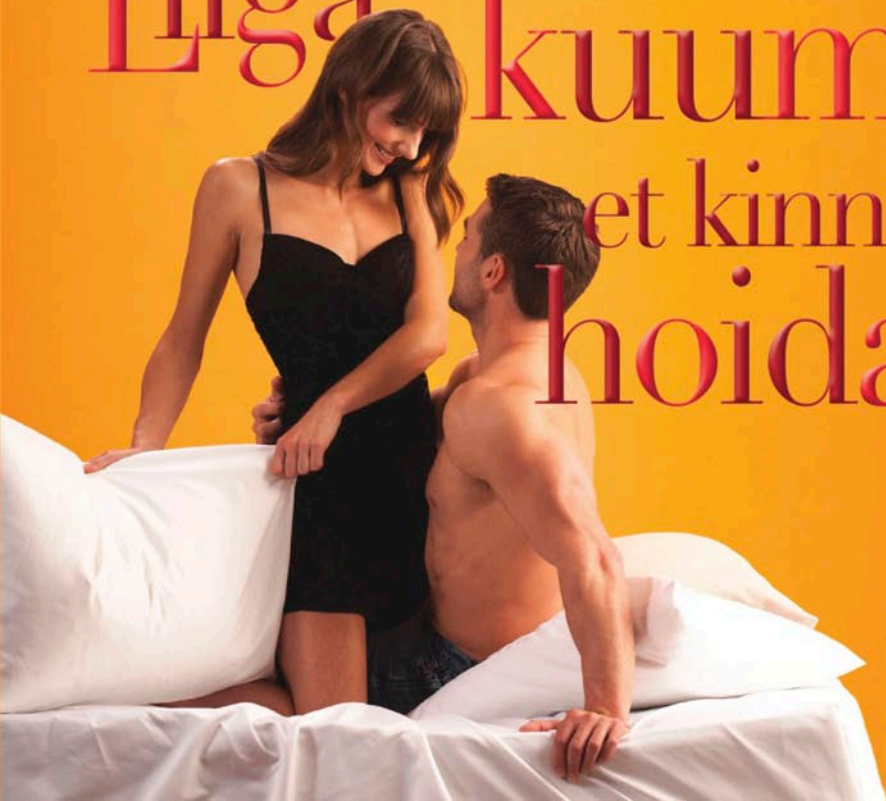

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

VICTORIA DAHL

Jackson Hole'i triloogia 2. raamat

Lüga kuum,
et kinni
hoida

Victoria Dahl
Too Hot to Handle
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrekktor Inna Viires

© 2013 by Victoria Dahl
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01267114
ISBN 978-9949-25-484-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

NÜÜD JUBA TUTTAV röstri ülesvupsamise heli äratas Merry surmaunest. Ta avas silmad ja võpatas otsekohe jõhkra päikesevalguse peale, mis tungis nagu oda elutoaakna kardinapilu vahelt sisse.

„Oled sa minust juba tüdinud?“ oigas ta, hää l padjast summutatud. See oli sama küsimus, mida ta esitas igal hommikul. Mingis punktis tuleb vastuseks jah. Ent täna mitte, jumal tänatud.

„Teed sa nalja?“ hüüdis Grace köögist. „Kui ma su välja löön, kaotan siin rohkem kui poole mööblit.“

„Ja ühe väga pealetükkiva diivanvoodi.“

„Mainimata mu parimat sõpra.“ Grace ilmus lahtitõmmatud sohva kõrvale ja ulatas kruusi. „Kohvi?“

„Jumal küll, ma armastan sind,“ ägas Merry.

„Sa armastad mind mu kohvi pärast.“

„Ja su korteri.“

„Ehk jätaksid selle?“ nurises Grace. „Igatahes peaksid ütlema, et armastad mind mu kuumade hüvede pärast. See paneb mind end ilusana tundma.“

Merry tõusis istukile ja sõandas võtta lonksu auravast kruusist, enne kui pead raputas. „Mitte mingil juhul. Ma ei võta näruseid jääke. Ja nii palju, kui ma öelda oskan, kurnab Cole su täiesti ära.“

Grace turtsus põlglikult. „Võibolla. Aga võibolla kurnan hoopis mina tema ära.“

„Ma mõtlesin siin, et tema lonkamine on ikka veel jää-nuk operatsioonist.“

Grace oli pöördunud, et lahkuda, aga ta keeras tagasi ja kummardus, et Merry pead suudelda. „Kogu nali kõrvale jäetud, mul on hea meel, et sa siin oled. Ma mõtlen seda tõsiselt. Olen sinust puudust tundnud. Jää nii kauaks, kui tahad. Pooleks aastaks. Aastaks. Pole oluline.“

„Jah, ma tahan tõesti terve aasta su elutoas magada,“ sõitles Merry. Aga see oli ainult fassaad. Tä oleks õnnelikult ka põrandal maganud, lihtsalt et saada oma sõbranna tagasi. Nad olid kolm aastat elanud teineteisest saja viie-kümne miili kaugusel ja Merry oli puudust tundnud, et Grace'i pole lähedal. See elutuba sobis talle kenasti. Tal polnud mingit vajadust suure voodi ja riidekapi järele. Siin ei tolknenud mehi, oodates talle külgelöömist. Põrgut, ta oli loobunud masturbeerimisest pool aastat tagasi. Isegi tema kujutlusvõime oli läinud tsõlibaati, lõppematust kuivuseperioodist täielikult löödud. Seega oli ta ohates alla andnud ja edasi liikunud ristsõnade lahendamisele oma telefonis.

„Ma teen hommikusöögi,“ pakkus ta vabatahtlikult, kui oli võtnud veel mõne lonksu kohvi.

„See on juba valmis. Rõstitud kuklid. Minu spetsialiteet.“

Pool tundi hiljem olid nad uksest väljas. Merry viis Grace'i fotostuudiosse, kus ta töötas võttepaikade leidmisel ja pildistamisel filmikompaniide jaoks. Seejärel sõitis Merry Jacksonist selle taga asuvasse orgu.

Tä oli siin olnud nüüd juba nädala, aga mäed üllatasid teda ikka veel. Ei, *üllatasid* ei olnud õige sõna. Need *rabasid* teda. Tekitasid hardust. Need panid ta tundma end tibatillukesena ja see meeldis talle. Kuigi tal polnud

modellipikkust oma viie jala seitsme tolli juures, tundis ta end pidevalt liiga märgatavana. Ta soovis, et oleks väike nagu Grace. Soovis, et saaks puggeda peitu rahvahulka, selle asemel et tunda end pidevalt suure ja kohmakana. Enamasti kohmakana. Tema keha oli kena, aga rõivastest ei teadnud ta midagi. Ta ei kandnud kontsi. Ei teadnud, mida meigiga teha, juhul kui Grace'i abiks ei olnud. Ta oli lihtsalt teksastes ja naljakas T-särgis tüdruk, kes oli üliteadlik teiste naiste hõlpsast ligitõmbavusest enda ümber.

Ent mitte miski sellest polnud enam tähtis. See ei olnud Texas, kus tüdrukud olid sündinud täiuslikus soengus juuste ja lakitud küüntega ning võimega kõndida kõrgetel kontsadel veel enne, kui oskasid roomata. See oli Wyoming. Ja ta töötas kummituslinnas.

Naeratades keeras ta oma vana sedaani rantšoteele ja kruus lendas vastu šassiid. Seal ei saanud ta kanda midagi *peale* teksaste ja T-särgi. Võibolla see muutub, kui ta saab muuseumi tegelikult tööle panna, aga praegu oli tema töökoht kummituslinn. Sõna otseses tähenduses. Tema isiklik kollektsioon räämas halle puumaju, mis ootas teda nagu seiklus iga päev.

Okei, see linn iseenesest ei kuulunud talle, aga ta naeratas ikkagi, kui märkas põgusalt kirikutorni tippu tõusmas üle mäekünka kaugel ees. Auto kaldus jälle alla orgu ja tipp kadus.

See linn ei kuulunud talle ja ta oli töötanud siin ainult nädala, kuid armastas seda juba pööraselt. See oli üksildane. Mõned inimesed võisid seda nimetada isegi kurvaks. Ainult laialipillatud grupp kaheksateistkümnest hoonest, pooled kokku varisemas, kuid Merrylyt pääses kergendus-ohu, kui ta keeras ümber viimase kurvi ja linn tuli vaatevälja.

See oli nimetatud Providence'iks. Ning Merry jaoks oli ta seda ja rohkemgi veel.

Oli tõesti jumalik ettehooldus, et ta oli leidnud selle töö siin selles Wyomingi osas, kuhu tema parim sõbranna oli kolinud vähem kui üheksa kuud tagasi. Ja oli hämmastav õnn, et ta oli palgatud ainult pärast aastast kogemust töötama väikelinna muuseumis. Ta oli alles kollanokk, aga Providence'i ajaloofond oli temasse uskunud ja Merry kavatses panna nad enda üle uhkust tundma. Ta kavatses panna *end* uhkust tundma.

Ta keeras ühele paljale kõvale maalapile kitsa muldtee servas ja astus autost välja. Autoukse sulgemise heli kajas üle aasa, mis sirutus ta selja taga. Tema ees seisis Providence, hooned mõlemal pool laia teed, mille olid üle võtnud rohi ja juhuslikud pujututid. Linna taga tõusid mäed sahisevates rohelistes haavasaludes ülespoole.

Merry tõmbas sügavalt kopsudesse õhku, mis oli puhum kui see, mida ta iganes varem oli kogenud. See siin oli hea koht, kus luua elu iseenda jaoks. Ta ei saanud siin ebaõnnestuda. Ta teadis seda. See pisike maalapp keset Wyomingit oli kõige kaunim koht, mida ta iganes oli näinud. Kuidas saaks see olla midagi muud kui hea?

Ta nihutas kotti, mille oli riputanud üle õla, ja hakkas minema mööda rada, mis oli tallatud läbi rohu.

Sellest hoolimata, kui väga Providence talle meeldis, polnud ebaõnnestumine niikuinii mingi valik. Ta oli kolmekümneaastane. Ta oli hõljunud läbi elu nagu võililleebe tuules. Oh, vahetevahel oli ta ka maad puudutanud. Pidanud töökohta aasta või paar. Pangateller, väljamüükide tugitöötaja, *blackjack*'i diiler, koerajalutaja. Ta oli käinud isegi koolis, et õppida juuksuriks, aga ainus hea asi, mis sellest välja tuli, oli olnud tema sõprus Grace'iga.

Ta oli iga asja peale mihkel ja kuigi ta polnud milleski meister, oli ta ränk töörügaja. Ta ei olnud laisk. Ta ei olnud juhm. Isegi kui nõod olid talle mõned aastad tagasi andnud hüüdnimeks Merry Logeleja. Isegi siis, kui ta mamps oli ostnud uue korteri ja Merryle ettevaatlikult selgitanud, et kuna seal on ainult üks magamistuba, ei saa ta Merryt jälle enda juurde võtta.

See oli haiget teinud. Merry oli kord paariks kuuks ema juurde kolinud, kuid see oli olnud neli aastat tagasi. „Millest sa räägid?“ oli ta pahandanud, püüdes oma haavumist ärritusega varjata. „Miks sa peaksid seda isegi ütleva?“

„Ma ainult arvasin, et sa peaksid teadma, kullake. Ma ei oleks niikuinii enam mingi eriline turvavõrk.“ Turvavõrk. Otsekui oleks Merry mingi kohutava rajarekordiga tsirkusesineja.

Okei, võibolla oli ta pärast kolledžit samuti mõnikord koju kolinud, aga need olid olnud lühikesed peatused. Ning jah, ta elas üks päev korraga, erinevalt nõbudest, kes olid niihästi kütkestavad, motiveeritud kui ka finantsiliselt edukad. Perekonna koosviibimised olid veidi piinavad, ent Merry suutis sellega hakkama saada. Millega ta ei suutnud hakkama saada, oli tema äsjakoorunud enesekahtlus. Põrgut, ta ema oli alati olnud vaba vaim ja nüüd näis, et isegi tema väljendas muret.

Kõõritades vastu eredat hommikupäikest, astus Merry üle kõrge purpursel lille, millele ta ei suutnud peale astuda sellest hoolimata, et see kasvas otse keset rada.

Möödunud aasta jooksul oli see, mis oli alanud näriva murega, järjekindlalt kasvanud ärrituseks. Liivateraks naha all. Ärevuse ja hirmu mineraalid olid aeglaselt hakanud kuhjuma selle ümber otse rinnaku kohal. Surudes.

Nihkudes. Nüüd oli see nagu kivi, mida ta võis tunda iga kord, kui neelatas.

Ta oli alati olnud õnnelik. Ja ta oli alati oletanud, et ühel päeval komistab ta ühele heale asjale. Tööle, mis teeb töö kireks. Armastusele, mis muudab tema üksildase elu millekski rõõmust pakatavaks.

Seda polnud juhtunud. Sest asjad nagu see lihtsalt ei *juhtunud*. Ta oli otsustanud, et see suhtumine kindlustab talle ainult rohkem aastaid hõljumist elu kohal, arutu ja ohjeldamatu, viseldes ringi ja olles rahul eksimisega.

Enam mitte. Seekord mitte. Providence'is mitte.

Merry sammus enesekindlalt üles puutrepist, mis viis esimese väikese maja üllatavalt toekale etikule. Ta avas ukse ja teeskles, et ei tee lävel kiiret ämblike kontrolli, enne kui sisse astus.

Providence võis ju välja näha nagu kaheksateist surevat hoonet, ümbritsetud umbrohtudest ja karmidest mägedest, aga ta kavatses selle teha sihtpunktiks. Lummavaks turistide peatuskohaks. Pentsikuks väikeseks muuseumiks. Ta suudab seda. Sellest linnast saab tema triumf.

SEE LINN KAVATSES saada tema Waterlooks.

Veel üks nädal oli möödunud ja Merry oli aru kaotamas. Providence'i ajaloofondi nõukogu koosnes viiest armsast inimesest, kes kõik juhtusid olema üle kuuekümne aasta vanad. Ja kaks neist olid olnud abielus fondi heategija Gideon Bishopiga. Muidugi mitte samal ajal. Üks naine oli temaga abielus olnud nelikümmend aastat, kuigi enne teda oli kusagil ka esimene naine. Kolmas naine oli temaga elanud ainult viis aastat, aga ta oli olnud tema naine, kui mees suri, mis näis talle andvat aukoha laua ääres. Vähemalt omas mõttes.